

BE—cause I love you $\frac{z}{\delta} \beta$

เธอขมวดคิ้วนึกสงสัย ปกติแล้วไม่น่าเปิดทิ้งไว้เพราะช่วงเทศกาลฮาโลวีนมีลมหนาวตั้งแต่ช่วงหัวค่ำอยู่แล้ว แต่อาจจะเผลอเปิดทิ้งไว้ให้ระบายอากาศอบอ้าวในช่วงตอนกลางวันก็เป็นได้ เพราะลูกค้าเธอเยอะในช่วงเทศกาล ดอกไม้โทนมิดนั้นยังเป็นที่นิยมอย่างสีม่วงและสีแดง หรือสีส้มที่เป็นสีหลักของฮาโลวีน

สองเท้าก้าวเดินไปยังบานหน้าต่างนั้นเพื่อดึงปิดลง เมื่อถึงบานหน้าต่างเธอก็ใช้สองมือดึงหน้าต่างเข้าชิดกันแล้วล็อกไว้

แต่ทว่าระหว่างนั้นก็มีเสียงกระซิบดังขึ้นที่ป่า

“ เดือนเอ๋ยเดือนเจ้า ~ ”

นั่นมันเป็นกลอนที่ข้าต้องใช้แสดงสั้น ๆ ที่โบสถ์ ข้ายังไม่ได้ให้ใครอ่านด้วยซ้ำ
ณ ตอนนั้นเธอยืนนิ่งตรึงตรองว่าเปลือยให้ใครอ่านบทกลอนนั้นหรือเปล่า แต่กลับนึกไม่ออกเสียที ว่าแต่ . . .

เสียงนั้นมาจากไหน . . . ? ใครเป็นคนพูดกันล่ะ . . . ?

Knock! Knock!

เสียงเคาะประตูไม้ดังขึ้นพร้อมกับแสงเทียนดับลง ควบกลิ่นขี้ผึ้งอ่อนลอยโชยอบห้องทำงาน

“ ขอข้าวขอชา ~ ”

Knock! Knock! Knock!

เสียงเคาะประตูไม้ดังถี่ขึ้นเรื่อย ๆ และเสียงท่องบทกลอนแหบพร่าจากสิ่งที่ไม่อาจอนุมานได้ว่าเป็นคนหรือไม่นั่นมัน
ยิ่งทำให้คืนฮาโลวีนไม่ใช่แค่คืนเทศกาล...

ควีวาร์แห่งชกบนไบหน้า หัวใจเต้นแรงราวกับใกล้ระเบิด ฟังตรงหน้าประตูนั้นคืออะไรกันแน่ หากเปิดออกแล้วไม่
พบอะไรซักก็คงประสาทหลอนเพราะดอกไม้ที่ข้าปลูกเอง

. . . หรือหากว่ามีล่ะ ?

Knock! Knock! Knock!

“ ขอพวงมาลา ผูกมือเพื่อนข้า! ”

เสียงนั้นดังขึ้นมาก!! ราวกับว่าอยู่ใกล้หูข้าเอามาก ๆ !!!

ใกล้ . . .

เอามาก ๆ . . .

“ Aaaaaaaaahhh! ”

เสียงกรีดดังขึ้นและหายไปภายในไม่กี่เสี้ยววินาที ไบหน้าบิดเบี้ยวราวกับอมมนุษย์ปรากฏขึ้นในจักขุประสาทฉับพลัน
มันหัวเราะคิกคักชอบใจที่ได้หลอก

ขออิน ! ขออิน !

เสียงอมมนุษย์ตะโกนขึ้น แต่ข้าไม่เข้าใจว่าคืออะไร ชื่อใครหรือเปล่า

.
.

Florenxia's blooms are shining bright ~

Shining bright, shining bright...

Petals dance in morning light...

In the shop of Caoimhe ~

ดอกไม้ฟลอเรนเซียนั้นบานสดใส ~

บานสดใส บานสดใส...

กลีบดอกเต้นรำในแสงเพร่าฉาย...

ในร้านลับของควีว้าห์ ~

เพลงเฉลิมฉลองในวันที่ข้าเปิดร้านครั้งแรกถูกเอื้อนเสียงไพเราะออกมา มันวนซ้ำอยู่อย่างนั้นในหัวของข้า
ข้าจำได้ว่าในวันนั้น... มีใครสักคนที่จองมาที่ข้าอย่างเคียดแค้น

ใครกัน ? ท่านทำหน้าที่เสิร์ฟปกรธข้าทำไม นี่มันวันดีของข้านะ

อ๊ะ— เหม็นกลิ่นอับ ผุ่นคลุ้งขนาดนี้... นี่ข้ารุ่นกับงานประจำจนลืมปิดผุ่นในห้องทำงานส่วนตัวเชียวนะหรือ ?

ไม่... ไม่ใช่ นี่ไม่ใช่ห้องทำงานข้า มันไม่มีกลิ่นดอกไม้แสนจุมูกที่ข้าสังกัดไว้แม้แต่น้อย ที่นี้ที่ไหน...

หญิงสาวถูกปิดตาด้วยผ้าหนา และถูกจับมัดแน่นกับเก้าอี้โครงโลหะเย็นเฉียบ ร่างกายเอนตัวไปข้างหลังเนื่องด้วย
แขนถูกบังคับให้ไขว้ไปด้านหลัง เชือกปอปานมัดข้อมือแน่นหนาจนไม่สามารถดิ้นหลุดได้ บรรยากาศรอบตัวเต็มไปด้วย
ด้วยความเงิบงัน มีเพียงเสียงหัวใจของตัวเองที่เด่นชัด ผ้าปิดตาผืนหนานั้นทำให้โลกของเธอกลายเป็นสีดำสนิท
ไม่รู้ว่าใครหรืออะไรอยู่รอบข้าง และทุกลมหายใจกลายเป็นสิ่งที่ไม่แน่ใจว่าจะปลอดภัยหรือไม่ ขาของเธอที่ใส่
รองเท้าบูตชี้ไปข้างหน้าเพื่อพยายามหาแรงต้าน แต่ทุกการเคลื่อนไหวโดนจำกัดไว้โดยเชือกหนา

“ Myn serenade ”

เสียงนุ่มทุ้มสลับเสียงก้ำวเดินก้องอยู่ในหัวของศรีวาท์ เสียงย่ำเท้าที่นั่นเข้ามาใกล้เรื่อย ๆ

“ ทายสิ ” เสียงนั้นเอื่อยขึ้น “ เหมือนที่เจ้าปล่อยปริศนาให้ทุกคน ”

ทาย...อะไร ? ใครกัน ?

เสียงนุ่มทุ้มเช่นนี้ ข้าไม่เคยได้ยินมาก่อน

แต่ถ้าให้เดาว่าอยู่ที่ไหน จากที่ได้กลิ่นอับก็คงมิใช่ที่ไหนไกล เสียงก้ำวเดินเมื่อครูไม่ได้ก้องกังวานหากแต่เสียงเด่นชัด เสียงร่องเท้าเหมือนเป็นเสียงกรูบกรับเมื่อปลายรองเท้าชนกับพื้นไม้

รองเท้าพูลเลนส์ ?

นี่คือห้องใต้ดิน คนตรงหน้าไม่ใช่มนุษย์แน่ ๆ ในยุคนี้ไม่มีใครใส่รองเท้าแบบนี้กันแล้วยกเว้นคณะละครสัตว์ แต่คนจากคณะละครสัตว์จะมาเตร็ดเตร่และลักพาตัวข้าทำไมล่ะ !?

“ เก่งจัง รู้ด้วยว่าไม่ใช่คน ”

เจ้าของเสียงนุ่มทุ้มเอื่อยขึ้น เสียงหายใจของข้ากับเขาพัลวันกันภายในห้องที่เงียบเชียบ จู่ ๆ เสียงหายใจเขาก็เข้าใกล้มากขึ้น นั่นหมายถึงว่าเขาก็มหันมาลงหาข้างั้นสิ

“ ปาตลิปสติกสีแดงลงบนริมฝีปาก จะได้สวยงามเหมือนโสเภณี ”

ความรู้สึกเหนียวเหนอะประทับลงบนริมฝีปากอวบอิม กลิ่นอ่อน ๆ นั้นเป็นกลิ่นสารบางอย่างจากลิปสติกเป็นแน่ เมื่ออีกฝ่ายละเลงทาสีสดลงบนปากแล้ว นิ้วหัวแม่มือเย็นเฉียบค่อย ๆ ปาดออกราวกับว่าจงใจให้เลอะขอบปาก

“ ใครคะ... ”

“ อยากรู้หรือ ให้ทายสัก 3 รอบ หากผิดหมด— ” เขาเว้นช่วงหวังให้ข้าคิดเองเออเอง

“ ภูติ วิญญาณ ปีศาจ ”

“ ผิดหมดเลย อาจจะเป็นคนกลับมาจากหลุมละมั่ง ” หลังจากนั้นเขาหัวเราะเบา ๆ ในลำคอ “ คนที่ถูกปลุกขึ้นมา ”

“ ปลุก—หรือ ? ”

“ Myn Serenade จำข้าไม่ได้จริง ๆ สិនะ ”

เขาออกเสียงในสำเนียงที่ข้าไม่อาจคุ้นเคย ชาวต่างชาติหรือ ไม่ใช่สิ นั่นเป็นสำเนียงภาษายุคเก่าต่างหาก

“ เหมือนกลิ่นลิปสติก ข้าวยากอ้วก...”

“ สีแดงนี้...เหมาะกับเจ้าจริง ๆ นะ ” เสียงนั้นกระซิบอย่างเอื่อยหยัน มือเย็นเฉียบของเขาเลื่อนมาสัมผัสปลายคางของเธอ บีบแน่นจนเธอต้องเงยใบหน้าขึ้น เผยให้เห็นลิปสติกที่เลอะเลือนเป็นรอยเส้นสับสน “ ข้าว่า มันเพิ่มเสน่ห์ให้เจ้าได้ดี ”

“ ท่านมันบ้า...” ครีวาท์กระซิบเสียงสั่น มือที่ถูกมัดไว้พยายามดิ้นออกจากเชือกปอป่านที่แน่น และยิ่งตอกย้ำความรู้สึกขยะแขยงเมื่ออีกฝ่ายหัวเราะเบา ๆ เสียงลมหายใจของเขาราวกับลอยอ้อยอิ่งอยู่รอบ ๆ รวากับฝ้ามองดูการดิ้นรนของเธอด้วยความพึงพอใจ

“ เจ้าอยากหนีหรือ มายเซเรนเด ? ” เสียงนั้นหยอกเย้าพร้อมรอยยิ้มบางเบาที่เธอไม่เห็น แต่สัมผัสได้

ลมหายใจของครีวาท์กระชั้นขึ้น ใจเต้นระรัวเมื่อเธอลองขยับร่างไปมา ข้อมือของเธอเริ่มเจ็บ แต่แล้ว...เธอก็พบว่าปลายเชือกหนึ่งเส้นคลายออกเล็กน้อย ดวงตาใต้ผ้าผืนหนานั้นเบิกโพลงด้วยความหวังใหม่ ฉับพลันมือของเขากลายออกจากคางของเธอในที่สุด จึงฉวยโอกาสนี้กัดฟันรวบรวมแรงทั้งหมดแล้วสะบัดแขนอย่างแรงจนข้อมือหลุดออกจากพันธนาการ

“ อยากหนีหรือ... ลองดูสิ ”

เสียงเขายังตามติดและกดดัน แต่ครีวาท์ที่ไม่สนใจ เธอดึงผ้าปิดตาออกด้วยมือสั่นระริก มองเห็นเพียงแสงสลัวในห้องใต้ดินที่คับแคบ รอบข้างเต็มไปด้วยเงามืดที่น่ากลัว เธอสูดลมหายใจเข้าออกพลันหัวใจเต้นรัวไม่สม่ำเสมอ

“ ข้าไม่ใช่เซเรนเดของใครทั้งนั้น ! ” คำพูดหลุดออกมาอย่างกล้าหาญ

ครีวาท์รีบวิ่งก้าวไปยังประตูทางออกที่เห็นราง ๆ ข้างหน้าด้วยความเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ พยายามมองไปยังทิศทางที่เขายืนอยู่ เงามืดของเขายังคงอยู่ที่มุมหนึ่ง แต่เขากลับไม่ได้ขยับเข้ามาอย่างที่เธอคาด

“ หนีสิ หนีไปสิ เซเรนเดของข้า...” เสียงนั้นเรียกตามหลัง น้ำเสียงที่เคลือบด้วยความท้าทายและเสียดแทงลึก

เธอไม่คิดจะหันกลับไปอีก เท้าในรองเท้าบูตหนัก ๆ ของเธอก้าวไปข้างหน้าอย่างลนลาน จนในที่สุดก็ถึงบันไดไม้ที่คดเคี้ยว เธอก้าวขึ้นบันไดไปครึ่งละชั้น ความเงียบกดดันบีบเข้ามาจนหายใจไม่ออก เสียงหัวใจเต้นแรงดังก้องอยู่ในหู เมื่อเธอรุ่งขึ้นไปถึงประตูบานใหญ่ที่ปลายบันได ครีวาท์ผลักประตูออกอย่างแรง แสงสลัวจากภายนอกแทรกผ่านเข้ามาจนเธอเริ่มจุกๆ ประสาทพรั่นไหวลงชั่วขณะ

เธอหยุดหายใจถี่ ทอดสายตามองไปรอบ ๆ เพื่อพิจารณาสถานที่ เธอยืนหยุดทั้งที่ขาแทบจะล้าแล้ว หัวใจยังเต้นแรง ไม่หยุดราวกับว่านี่อาจจะเป็นการหลบหนีที่แท้จริง

“ หนีสิ หนีไป เซเรนเดของข้า...แต่อย่าลืมนะ เจ้าจะไม่มีวันหลุดพ้นจากข้าได้ ”

ควีวาร์ยืนอยู่ที่ประตูบานใหญ่ ความเย็นจากภายนอกพัดเข้ามาอย่างช้า ๆ ทำให้เธอรู้สึกหนาวเย็นแทรกซึมเข้าไปในกระดูก ในขณะที่เสียงของเขายังคงก้องอยู่ในหูเหมือนคำสาป ที่ไม่สามารถหลบเลือนออกไปได้

จู่ ๆ ความทรงจำที่เธอเคยลืมเลือนกลับพรุ้งพรูเข้าหัวสมองโดยไม่ได้คาดถึงสักเสี้ยวเดียวในตอนที่เธอวิ่งออกมา

เขาคือนักกรีฑาที่เคยแต่งบทกลอนให้กับข้า เป็นกลอนที่ใช้ในวันเปิดร้านในช่วงแรก ๆ ถ้าจำไม่ผิด... เขาไม่ค่อยมีชื่อเสียงสักเท่าไร และเขาโกรธเกลียดข้าก็เพราะข้าปฏิเสธรักของเขาในภายหลังที่แต่งบทกลอนนั้นให้ และตอนนั้นข้าเพิ่งออกจากการเป็นซิสเตอร์...

บทเพลงเสน่ห์ที่จิตเร้นลับของชายผู้นั้นแผ่หามาตลอด ความรู้สึกที่วิญญูณนี้มีต่อควีวาร์ไม่ใช่เพียงความเคียดแค้น แต่คือความปรารถนาที่บิดเบี้ยวไปเมื่อเวลาผ่านไปเกือบร้อยปี เขาจึงมองเธอราวกับเป็นการปลดปล่อย และการแก้แค้นในเวลาเดียวกัน

“ ข้าจะต้องไปที่นั่น... ” เธอพิมพ์กำกับตัวเอง ขณะก้าวออกไปบนพื้นดินที่เต็มไปด้วยใบไม้ที่แห้งกรอบ

ควีวาร์เริ่มวิ่งไปตามเส้นทางที่ทอดยาวไปสู่ป่าทึบ เธอไม่สนใจว่าที่นี่จะเป็นที่ไหน และไม่สนใจเสียงที่เรียกตามหลังของเธอ ขณะที่สายลมพัดผ่านมาอย่างแรง ควีวาร์รู้สึกเหมือนมีอะไรบางอย่างกำลังตามติดเธออยู่

เมื่อเจ้าหล่อนได้วิ่งเข้ามาในป่าทึบนี้แล้ว ใจกลางของป่านั้นเป็นลานกว้างที่มีหลุมศพและป้ายสุสานเพียงที่เดียวซึ่งเก่าแก่และปกคลุมไปด้วยมอสเขียวข่ม ราวกับมีบางสิ่งที่รอคอยอยู่ที่นั่น

ขณะเดินเข้าไปใกล้หลุมศพที่มีหินดำตั้งอยู่กลางป่า บรรยากาศรอบ ๆ เต็มไปด้วยความอึมครึม ทันใดนั้น เธอรู้สึกได้ถึงแรงดึงดูดบางอย่าง ที่ทำให้เธอหยุดยืนอยู่ข้างหลุมศพตรงหน้า สัญชาตญาณบอกให้เธอรู้ว่ามีอะไรบางอย่างที่ซ่อนอยู่ที่นี่ ในใจของเธอเกิดความรู้สึกที่ผสมผสานระหว่างความกลัวและความสงสัย

ความมืดรอบตัวเริ่มเข้ามาใกล้ และเธอได้ยินเสียงกระซิบกระซาบรอบข้าง

“ เจ้าจะไม่หนีไปไหน...”

เสียงของเขาแทรกเข้ามาในความคิดของเธออย่างไม่สามารถปฏิเสธได้

ควีวาร์หันกลับไปมองยังทิศทางที่เสียงนั้นดังขึ้น แต่ในความมืดก็ไม่มีใคร เธอกลับรู้สึกได้ว่าเขายังคงอยู่ใกล้ ๆ แม้ไม่ได้มองเห็นตัวตน

“ ข้าจะเปิดโลงเอากระดูกเจ้าออกมาเอง ไม่ว่ามันจะเป็นยังไง ! ” เธอพูดออกมาด้วยความมุ่งมั่นในเสียงที่สั่นระริก และแล้ว ความกลัวที่เข้มข้นแปรเปลี่ยนเป็นความอยากรู้อยากเห็น ควีวาร์ย่อตัวลงเพื่อสังเกตหินที่ปิดบังอะไรบางอย่างไว้ เธอเริ่มขุดมันออก โดยไม่สนใจเสียงกระซิบที่เพรียกหาจากเงามืด

“ หนีสิ... แต่เจ้าจะพบว่าไม่มีที่ไหนปลอดภัยจากข้า...”

ควีวาร์สุดลมหายใจลึกขณะที่สายลมเย็นเยือกโอบล้อมรอบตัวเธอ ร่างกายบอบบางสั่นสะท้านเล็กน้อยแต่ก็ยังคงตั้งใจแน่วแน่

มือของเธอคว้าหินเย็นบนปากหลุมศพ และเริ่มค่อย ๆ เขย้านอย่างระมัดระวัง จนสุดท้ายแผ่นหินหนาก็เลื่อนหลุดออก เผยให้เห็นโลงศพสีดำสนิทที่ซ่อนอยู่ภายใต้ เธอทั้งหนาวทั้งร้อนจากความรู้สึกภายในใจ

ควีวาท์หอบหายใจหนัก ขณะที่พยายามดึงโลงศพนั้นขึ้นมาจากหลุมจนในที่สุดมันก็ตั้งอยู่บนพื้นดิน ท่ามกลางความเงิบงันที่หนักหน่วง ควีวาท์ใช้แรงทั้งหมดในการเปิดฝากระดานของโลงนั้นออกอย่างช้า ๆ

เสียงฝีเท้าของไม้และโลหะกระทบกันสร้างความรู้สึกลัวหวาดกลัวเข้ามาสั่นประสาท แต่เธอเลือกจะไม่หันหลังกลับ เมื่อฝาปิดเปิดออกในที่สุด เธอก็มองเห็นโครงกระดูกที่ถูกปกคลุมด้วยเสื้อผ้าขาววัน ร่างนั้นดูราวกับคอยเธออยู่มาเนิ่นนานจนความตายกลายเป็นเพียงภาพลวงตา

ด้วยความตั้งใจบางอย่าง ควีวาท์เอื้อมมือไปจับกระดูกนั้น ลากมันออกมาจากโลง ร่างโครงกระดูกนั้นสิ้นหลุดแล้ว ทรุดตัวลงบนพื้นรอบ ๆ ขณะที่เสียงกระซิบยังคงก้องอยู่ในหัวใจเธอ

“ เจ้าจะไม่มีวันหนีจากข้าได้...”

ควีวาท์กัดฟันแน่นและสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ ขณะที่มองโครงกระดูกตรงหน้า ความรู้สึกทั้งหวาดกลัวและขยะแขยงปะปนกันอยู่ในหัวใจ ความเงิบรอบตัวชวนให้หนาวเหน็บยิ่งขึ้น และเสียงกระซิบแผ่วเบา ยังคงดังแทรกอยู่ในความคิดเธอไม่เคยเงียบลง

“ พอกันทีค่ะ ! ” ควีวาท์สบถออกมาอย่างโกรธจัด ความโทสะนั้นพรั่งพรูออกมาจนแทบเลือดขึ้นหน้า ดวงตาสั่นไหวไปด้วยความเกลียดชังและตั้งใจจะทำสิ่งนี้ให้สิ้นซาก เธอก็ลงชุดหลุมลึกข้างโลงด้วยมือเปล่าท่ามกลางความเย็นของดินและมอสที่ขึ้นแฉะ

“ ไปให้พ้น ! ” เธอประกาศเสียงเข้มขณะดึงโครงกระดูกนั้นลงหลุมอย่างไม่มี ความปรานี เมื่อโครงกระดูกนั้นถูกโยนลงไปในหลุม เธอก็ถมดินทับมันด้วยมือหนักแน่นราวกับต้องการฝังทุกอย่างให้ลึกจนมันไม่มีวันขึ้นมารบกวนเธอได้อีก

“ ข้าสาปแช่งเจ้า...ขอให้วิญญาณเจ้าจมดิ่งอยู่ในดินโคลนนี้ ไม่ต้องกลับขึ้นมา ไม่ต้องตามรังควานข้าอีก ! ” เธอสบถคำหยาบออกมาพร้อมกับปิดหลุมจนมิด

“ อาลัยดวงจิตรอนราวไม่หวนกลับ
สู่ธรณีสงบลับสิ้นหงวหา
ขอความเงิบกลืนรับสู่ธารา
จงคืนสู่ดินผืนนี้ไว้ไม่พินคืน—!! ”

เธอสบถบทกวีแห่งการสาปแช่งออกมาพร้อมกับปิดหลุมจนมิด พลังกำหัดแน่นและปล่อยให้ลมหายใจหนัก ๆ ผ่อนลง ความเงิบสังัดกลับคืนมาและดูเหมือนทุกอย่างรอบตัวจะเงิบงันอย่างน่าประหลาด ราวกับป่าทั้งผืนกำลังรับรู้คำสาปที่เธอปล่อย

เสียงอันน่าขยะแหยงค่อย ๆ หายไป ท้องฟ้ากลับกลายเป็นช่วงอรุณโคมพฤกษา เสียงนกน้อยออกหากินยามเช้าไหลเข้ามาในมานประสาทเป็นสัญญาณเข้าแรกวันฮาโลวีน
ดินโคลนที่เปื้อนมือและใบหน้านั้นเริ่มแห้งกรอบเพียงลมพัดผ่าน เธอรีบเดินอย่างโซซัดโซเซกลับบ้านเพราะอีกไม่กี่ชั่วโมงก็ต้องเปิดร้าน

เมื่อควีว่าหลุกขึ้นและย่างเท้าออกจากลานกว้างที่ฝังหลุมนั้นแล้ว ความรู้สึกหนักอึ้งค่อย ๆ หายไป ร่างกายที่เคยสิ้นสะท้านเริ่มคลายลง

ระหว่างทางกลับบ้าน เธอรู้สึกถึงสายลมยามเช้าที่พัดเบา ๆ ปะทะใบหน้าราวกับปลอบประโลมให้ลืมความหวาดกลัวที่ผ่านมา ลมหายใจที่เหนื่อยล้าและอ่อนแรงค่อย ๆ กลับเป็นปกติ สีสันของป่าและเสียงใบไม้เริ่มซบกล่อมเธออีกครั้ง ทิ้งไว้เพียงความรู้สึกแปลกประหลาดกับสัมผัสของโคลนเย็นชื้นบนฝ่ามือและเส้นผมที่เปื้อนดิน

เมื่อถึงบ้าน เธอปลดล็อกประตูและเดินเข้าไปในร้านที่เงียบสงบอย่างเหนื่อยอ่อน ควีว่าหิ่ปิดประตูเบา ๆ ราวกับกลัวว่าความมืดจะเข้ามาในชีวิตอีกครั้ง เธอทรุดตัวลงนั่งตรงนั้นทันทีพร้อมสุดหายใจลึก ๆ เพื่อพยายามเรียกสติกลับมา ความเงียบสงบของร้านดอกไม้ฟลอเรนเซียและกลิ่นดอกไม้อ่อน ๆ นั้นทำให้เธอรู้สึกปลอดภัยขึ้น

เจ้าหล่อนรู้ว่าต้องเตรียมร้านให้พร้อมสำหรับเทศกาลฮาโลวีนในวันนี้ แต่ความหวาดกลัวยังตามติดอยู่เบา ๆ เธอมองมือที่ยังคงเปื้อนดินและพุดกับตัวเองว่า “ ผ่านไปแล้ว...”

กลิ่นหอมของดอกไม้ในร้านช่วยคลายความมืดที่เคยไล่ตามเธอในป่า
ตอนนี้...เธอรู้แล้วว่าความสงบสุขได้กลับมาสู่เธออีกครั้ง

เดือนเอยเดือนเจ้า... ขอข้าวขอชา
ขอพวงมาลา ผูกมือเพื่อนข้า
ขอปีกของนก ให้บินไปไกล
ขอเส้นทางกว้างใหญ่ ให้เขาติดตาม
ขอเตียงอุ่นอุ่น ให้นิทราหลับไหล
ขอคืนเงียบกลางใจ ให้เขาพักได้หลุม
ขอแสงจันทร์ดับ ให้เขาลับเลื่อนหาย
ขอวิญญาณโลมพรายฆ่าตัวข้าเอง

~~~~~

Caoimhe.